

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 118-0-Рев-09-000 110
Бањалука, 09.09.2009. године

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија Петра Бајића, као предсједника вијећа, Јанка Нинића и Драгослава Лукића, као чланова вијећа, у правној ствари тужилаца М. Л. из З., Н. Л. и С. Л. из Б. Л. и М. М. из П. –У., заступа их пуномоћник и уједно тужилац М. Л. из З., ул..., против туженог В. К. д.о.о. из П., ул..., заступа га директор Б. С., а овога пуномоћник Ч. Ћ. адвокат из Б. Л., ул..., ради исплате 17.225,00 КМ, одлучујући по ревизији тужилаца против пресуде Окружног суда у Бања Луци бр. 011-0-Гж-06 001 543 од 19.09.2008. године, на сједници одржаној дана 09.09.2009. године дониоје

ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија.

Образложење

Пресудом Основног суда у Мркоњић Граду број П-216/05 од 30.06.2006. године одбијен је тужбени захтјев тужилаца да им тужени исплати 17.225,00 КМ са законском затезном каматом од 01.09.2005. године, па до исплате, као и да им накнади трошкове поступка. Обавезани су да тужиоцу накнаде трошкове поступка у износу од 2.760,00 КМ.

Жалба тужилаца против те првостепене пресуде одбијена је као неоснована пресудом Окружног суда у Бања Луци број 011-0-Гж-06 001 543 од 19.09.2008. године.

Благовременом и дозвољеном ревизијом тужиоци оспоравају законитост те другостепене пресуде због повреде одредаба парничног поступка учињене у поступку пред другостепеним судом и због погрешне примјене материјалног права, како то произлази из садржаја ревизије. Истичу: да њихова права својинска на шуми у којој је извршена сјеча предметне дрвне масе тужени не оспорава, а да другостепени суд, иако се овдје ради о облигационом односу, неосновао указује да стварно правни однос - право својине на шуми; да су поступили по одредбама члана 7. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Српске, број 58/03, 85/03 и 63/07 - у даљем тексту: ЗПП) и изнијели све чињенице на којима заснивају свој захтјев, а како не иду за тим да располажу захтјевима којима не могу располагати (члан 3. став 2. ЗПП), да отпада њихова дужност да доказују неспориу чињеницу; да је „у конкретном случају и материјални доказ изведен полагањем у спис посједовних листова ... којима доказују своје власништво", јер да не постоје земљишне књиге за

непокретности гдје је извршена предметна сјеча; да је међу странкама спорно само то што је тужени у висини њиховог потраживања неоправдано обрачунао неке додатке трошкове и штету, те одбио да им то плати, закључујући о томе „некакво наводно поравнање“ у којем закључењу они нису судјеловали ни непосредно ни посредно (преко пуномоћника), нити су га накнадно одобрили. Предлажу да се та пресуда преиначи тако да се њиховом тужбеном захтјеву удовољи, или да се укине и предмет врати суђење.

Тужени није дао одговор на ревизију.

Размотривши ревизију и побијану пресуду по одредбама члана 241. ЗПП, као и цјелокупне снисе предметне управне ствари, овај суд је одлучио као у изреци ове пресуде из слиједећих разлога:

Из побијане пресуде, као и списка предмета, произилази да је дана 02. маја 2004. године закључен уговор између власника приватне шуме В. из У. (који ту нису поименично наведени), а које је заступао И. Л., с једне стране, и туженог, с друге стране, којим се тужени обавезао да ће извршити сјечу и извоз дрвних сортимената до камионског пута у У. по цијени од по 25,00 КМ/1 м³, а потом да су дана 02. јуна 2004. године закључили и други уговор којим су те дрвне сортименте продали туженом по цијени од 80,00 КМ/ 1 м³ (за трупец четинара), односно по цијени од 32,00 КМ/ 1 м³ (за чамову целулозу) на камионском путу, с тим да ће се исплата за све њих извршити И. Л., а да ће се квалитативно и квантитативно преузимање дрвних сортимената такође извршити у присутности И. М. или М. М.

Првостепени суд налази да тужиоци нису доказали чињенице на којима заснивају свој захтјев. Притом указује на исказ свједока Д. Л. (једног од власника предметне шуме), да је тужени испунио своје уговорне обавезе у цјелини.

Другостепени суд, како то произлази из образложења побијане пресуде, одступа од тих разлога првостепеног суда тако што налази да је тужбени захтјев у овој правној ствари неоснован с обзиром на одредбе члана 7. и члана 123. ЗПП-а, јер да тужиоци „нису доказали да су сувласници приватне шуме, нити су доказали да су уговарачи из предметног уговора“. Додаје да се право својине, односно сусвојине „на шуми не може доказивати исказима прничних странака, нити исказима свједока, посебно из разлога што је тужепи истакао приговор недостатка активне легитимације тужилаца у овом поступку“.

Дакле, произлази да оба нижестепена суда налазе да тужиоци нису доказали правно релевантне чињенице из којих би произилазила основаност њиховог тужбеног захтјева, с тим што другостепени суд то веже за доказивање права својине тужилаца на шуми у којој је извршена сјеча предметне дрвне масе.

Овај (ревизиони) суд налази да тужирци основано тврде да неспорне чињенице не треба доказивати, како то произлази из одредаба члана 125. став 1. ЗПП-а, осим ако се ради о томе да странке иду за тим да располажу захтјевима којима не могу располагати у смислу члана 3. став 2. тога закона (члан 124.

ЗПП).

Међутим, неспорна је чињеница да тужиоци пису једини власници шуме у којој је тужени извршио сјечу дрвне масе. Из исказа свједока И. Л. произлази да се ради о тринаест власника или сувласника (није јасно да ли се ради о једном или другом) шуме, а тужиоци у овом спору иаступају тако да потражују цјелокупну разлику новчане накнаде за коју сматрају да је мање исплаћена дрвна маса у шуми свих тих власника односно сувласника. У том правцу указује се основаним приговор туженог да они нису активно легитимисани да траже и оне износе који би евентуално могли да потражују остали власници односно сувласници шуме у којој је извршена предметна сјеча. С друге стране, стоји и чињеница да они нису доказали коју количину дрвне масе и у којој вриједности (према уговореној цијени) је тужени остварио из њихове шуме да би се тужбеном захтјеву могло удовољити. Притом ваља имати у виду и одредбе члана 425. Закона о облигационим односима („Службени лист СФРЈ”, број 29/78, 39/85 57/89 и „Службени гласник Републике Српске”, број 17/93, 3/96, 39/03 и 74/04) да они нису солидарни повјериоци, јер таква солидарност законом није одређена, а у списима предмета нема података да је она уговорена.

Код таквог стања ствари, овај суд налази да не постоје разлози због којих је ревизија изјављена. Такође налази да у проведеном поступку нема недостатака који би се односили на парничну способност и заступање странака, па се отуда ревизија тужиоца одбија као неоснована на основу члана 248. ЗПП.

Предсједник вијећа
Петар Бајић